

УДК 341.231.14:342.723

ДЕМЧЕНКО І. С.,
кандидат юридичних наук,
докторант Інституту законодавства Верховної Ради України

ІНФОРМАЦІЯ ПРО СТАН ЗДОРОВ'Я У КОНТЕКСТІ ПРАВА НА ПОВАГУ ДО ПРИВАТНОГО ЖИТТЯ: МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Анотація. У статті досліджується категорія інформації про стан здоров'я з позиції права на повагу до приватного життя. Розглядаються положення міжнародних договорів універсального та регіонального характеру, практика Європейського суду з прав людини. Автор досліджує взаємозв'язки між досліджуваними категоріями.

Ключові слова: права людини, інформація про стан здоров'я, приватне життя, конфіденційність, Європейський суд з прав людини.

Вступ. Щодо інформації про стан здоров'я перше враження таке: ця інформація пов'язана з приватною сферою життя кожної людини. Правове регулювання у сфері приватного життя завжди залишалось дискусійним питанням у юридичній науці. Приватне життя кожної людини – це сфера, яка закріплюється, гарантується та охороняється законом від вторгнень і втручань. Інформація про стан здоров'я – це лише одна зі складових частин особистого життя.

Метою статті є дослідження та розкриття категорії інформації про стан здоров'я через призму визнаного права людини – права на повагу до приватного життя. Враховуючи особливості інформації про стан здоров'я, на міжнародно-правовому рівні були вироблені підходи, які визначають певні правові орієнтири, які можуть бути застосовані насамперед у сфері охорони здоров'я.

Актуальність. Актуальність запропонованого дослідження зумовлена необхідністю врахування міжнародно-правових аспектів регулювання інформації про стан здоров'я, та їх імплементації в національне законодавство України.

Останні дослідження та публікації. Теоретичну основу дослідження становлять роботи вітчизняних та іноземних науковців, які розглядали питання прав людини на приватне/особисте життя, зокрема це: О. Кохановська, Г. Романовський, Р. Стефанчук, В. Серьогін, М. Малііна, А. Пазюк та інші. Окремо відзначаємо роботи фахівців у сфері медичного права, які досліджували проблематику інформації у сфері охорони здоров'я. Це роботи таких науковців: С. Булеци, І. Сенюти та інших.

Формування цілей (постановка завдання). Мета статті – дослідити положення основоположних документів у галузі прав людини щодо права людини на повагу до приватного життя. Віднайти взаємозв'язки зазначеного права із категорією інформації про стан здоров'я.

Виклад основного матеріалу. Говорячи про права людини на універсальному рівні та їх закріплення в міжнародно-правових джерелах, перш за все необхідно відзначити документи, ухвалені під егідою Організації об'єднаних націй – ООН.

У контексті того, що право на інформацію про стан здоров'я є складовою частиною права на повагу до особистого (приватного) життя, першоджерелом цього права можливо визначити Загальну декларацію прав людини і громадянина 1948 року. У статті 12 цього міжнародного документа зазначається про заборону безпідставного втручання в *особисте* та сімейне життя людини. Кожна людина має право на захист законом від такого втручання або таких посягань. Стаття 17 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права (далі – МПГПП) також захищає *особисте* і сімейне життя від будь-якого свавільного чи незаконного втручання. Стаття 12 Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права (далі – МПЕСКП) визначає право кожної людини на найвищий досяжний рівень фізичного та психічного здоров'я (ч.1) (далі – право на здоров'я) та визначає заходи, які повинні вживати Держави для реалізації зазначеного права.

Відзначаємо, що ані в тексті Загальної декларації прав людини і громадянина, ані у текстах МПГПП та МПЕСКП немає положень, що стосуються інформації про стан здоров'я. Однак, говорячи про особисте (приватне) життя людини, ми не можемо не говорити про здоров'я людини. А якщо ми говоримо про здоров'я людини – ми маємо на увазі насамперед інформацію про здоров'я людини.

У статті 12 МПЕСКП робиться наголос на забезпеченні рівного доступу до послуг у сфері охорони здоров'я і мінімальних гарантій охорони здоров'я в разі захворювання. Текстуально немає жодних положень щодо прав на інформацію про стан здоров'я. Цілком логічним є питання, чи є право на інформацію про стан здоров'я та право на таємницю про стан здоров'я складовою частиною права на здоров'я?

Для відповіді на це питання, необхідно звернути увагу на діяльність Комітету ООН з економічних, соціальних і культурних прав (далі – Комітет ООН з ЕСКП), на який покладено функції моніторингу дотримання державами-учасниками зобов'язань, взятих на себе за МПЕСКП. Окрім цього, Комітет ООН з ЕСКП може надавати своє тлумачення положень відповідного міжнародного договору у вигляді «загальних зауважень» або «зауважень загального порядку».

Правова природа «зауважень загального порядку» є предметом наукової дискусії. Беззаперечно, що такі зауваження не мають юридично обов'язкового характеру [1, с. 243], однак вони широко застосовують-

ся Комітетом ООН з ЕСКП під час заслуховування та аналізу доповідей держав-учасниць МПСЕКП. Вважаємо, що ці загальні зауваження можна розглядати як авторитетне тлумачення окремих прав людини та характеру зобов'язань держав у галузі прав людини, вони є певним орієнтиром для практичної реалізації прав людини в кожній окремій країні.

Однак уже в тексті зауваження Загального порядку № 14, акцентується увагу на тому, що доступ до інформації – є складовою частиною права на здоров'я [2, п. 3]. Доступність інформації – це право шукати, отримувати та розповсюджувати інформацію та ідеї, що стосуються питань здоров'я. Однак доступність інформації не повинна завдавати шкоди праву на конфіденційність особистих медичних даних [2, п. 12]. На думку Б. Тобес, з-поміж іншого можливо виділити такі елементи права на здоров'я, які одночасно входять до сфери дії інших прав людини: це доступ до інформації, що пов'язана зі здоров'ям. Натомість не повинне включатися до сфери застосування права на здоров'я право на інформацію у системі відносин «пацієнт-лікар» [3, с. 271–272]. В. Борисова-Жарова відзначає, що право на здоров'я включає, як мінімум, такі види суб'єктивних прав: *inter alia*, право на отримання достовірної та своєчасної інформації про фактори, що впливають на здоров'я [4, с. 57, с. 100, с. 115]. На наш погляд, це є звуженням змісту права на інформацію про стан здоров'я.

Говорячи про доступ до інформації, звертаємо увагу на положення ч. 2 статті 19 МПГПП, відповідно до якого *«кожна людина має право на вільне вираження свого погляду: це право включає свободу <...> одержувати <...> інформацію про неї»*. У цьому аспекті звертаємо увагу на позицію Комітету з прав людини [5] (скарга від Желудкова) щодо в тому числі доступу до медичних даних. Комітет констатував, що відмова в доступі до медичної інформації, є важливою підставою для визнання порушення статті Пакту щодо гуманного поведіння та поважання гідності (статті 10 МПГПП). Слід відзначити, що ця позиція викликала дискусію серед членів Комітету з прав людини, які розглядали цю справу. Деякі члени не погодились із твердженням, що відмова у доступі до медичної інформації є підставою для порушення статті 10 МПГПП. У контексті нашого дослідження заслуговує на увагу позиція, відповідно до якої право людини отримувати доступ до медичної інформації про своє здоров'я є частиною права кожного на доступ до особистої інформації, яка його стосується.

Відповідно до Конвенції ООН про права дитини *«жодна дитина не може бути об'єктом свавільного або незаконного втручання в здійснення її права на особисте <...> життя <...> або незаконного посягання на її честь і гідність»* [6, ч. 1, ст. 16]. Звертаємо увагу, що, на відміну від положень зазначених міжнародних документів та документів, на які ми звернемо увагу далі, дитина є не суб'єктом, а об'єктом захисту від свавільного або незаконного втручання в здійснення її права на особисте життя. Це пояснюється тим, що в ранньому віці досить важко говорити про достатній рівень розвитку дитини, її неспроможність приймати зважені рішення.

Це підкреслено і у Преамбулі Конвенції ООН про права дитини: *дитина, внаслідок її фізичної і розумової незрілості, потребує спеціальної охорони і піклування, включаючи належний правовий захист як до, так і після народження*. Не втручаючись у загальний дискурс щодо наявності у дитини права на особисте життя [7], зробимо акцент саме на сфері охорони здоров'я та інформації щодо здоров'я дитини. Можливість дитини за власним вибором здійснювати ті чи інші дії або утримуватись від них завжди обмежувалась батьками або особами, що їх замінюють [7, с. 70]. Погоджуємося, що виховання (під яким ми розуміємо у тому числі можливості та сприятливі умови для фізично та психічно здорового розвитку) неможливим без втручання батьків в особисте життя дитини. Однак зауважимо, що таке втручання має та може здійснюватися лише з урахуванням найкращих інтересів дитини.

Виходячи з положень універсальних міжнародно-правових документів, не видається можливим стверджувати, що права, пов'язані із інформацією про стан здоров'я, належать до права на повагу до приватного життя. Однак і не слід виключати їх взаємозв'язок. На наш погляд, доцільно говорити про два аспекти інформації про стан здоров'я в контексті права на повагу до особистого (приватного) життя: 1) право на доступ до інформації про стан здоров'я та/або інформації, що стосується питань здоров'я; 2) право на захист інформації про стан здоров'я через конфіденційність.

При цьому право на доступ до інформації про стан здоров'я та/або інформації, що стосується питань здоров'я – виступає складовою частиною права на здоров'я. Право ж на здоров'я, безумовно, належить до приватноправової сфери (за деякими винятками, пов'язаними насамперед із забезпеченням та захистом громадського здоров'я). Як зазначалося вище, Б. Тобес не відносить до права на здоров'я відносини щодо конфіденційності між пацієнтом та лікарем. Така позиція заслуговує на увагу, проте положення подальших міжнародно-правових документів уже регіонального рівня свідчать про те, що конфіденційність є чи не найбільш важливою складовою частиною інформації про стан здоров'я.

На регіональному рівні пропонуємо зосередитися на положеннях права Ради Європи. Чи не найбільш відомим міжнародно-правовим договором, який регламентує питання захисту прав людини на території Європи є Європейська конвенція про захист прав людини та основоположних свобод (далі – ЄКЗПЛ). Відповідно до статті 8 ЄКЗПЛ, *«кожен має право на повагу до свого приватного <...> життя. Органи державної влади не можуть втручатись у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб»*.

Щодо власне дефініції та тлумачення права на повагу до приватного життя, то слід зважати на особливості практики Європейського суду з прав

людини. Завдячуючи принципу еволюційного (або, як інколи називають, динамічного) тлумачення, інтерпретація розуміння приватного життя змінюється. Позиції, висловлені в одних умовах, можуть бути змінені. Однак для певної визначеності ЄСПЛ, використовуючи тест «розумного передбачення приватності», виділяє дві головні категорії для захисту приватного життя: приватність (чи має справа та інформація триматися у таємниці від суспільства); персональний вибір (справа стосується особистості чи її автономії) [8]. Саме тому розуміння ЄСПЛ права на повагу до приватного життя залежить від конкретних обставин кожної справи.

Практика ЄСПЛ має чимало прикладів, коли інформація про стан здоров'я пов'язувалась із правом на повагу до приватного життя. Наведемо лише деякі із них. У справі «I. проти Фінляндії» особисті дані пацієнта є складовою частиною його приватного життя [9, п. 35]. У справі «K.H. та інші проти Словаччини» предметом розгляду стало питання доступу до медичної документації. Суд встановив, що, попри те, що заборона виготовлення копій медичної документації пояснюється необхідністю захисту такої інформації від зловживань [10, par. 52], уникнути ризику зловживань можна й іншим способом, аніж забороняти заявникам виготовляти копії [10, par. 56]. У справі «Z проти Фінляндії» [11] визначено, що повага до конфіденційності інформації про стан свого здоров'я є невід'ємним принципом правових систем країн – учасниць Конвенції. Визначальною є не лише повага до медичної таємниці пацієнта, а й забезпечення його довіри до медичної професії та медичних послуг загалом [11, par. 95]. У справі «L.L. проти Франції» [12] під час процесу розлучення дружина використала документи з медичної документації чоловіка без його згоди на це. Рішення у цій справі є гарним прикладом для ілюстрації критерія пропорційності щодо розголошення конфіденційної інформації про стан здоров'я. ЄСПЛ постановив, що мало місце порушення статті 8 (право на повагу до приватного життя) Конвенції, зазначаючи, що втручання в приватне життя заявника не було виправдано з точки зору фундаментальної важливості захисту інформації про стан здоров'я.

Таким міжнародно-правовим документом, який регулює взаємовідношення між правом на інформацію про стан здоров'я та правом на повагу до особистого життя, є Конвенція про захист прав і гідності людини щодо застосування біології та медицини, Конвенція про права людини та біомедицину (далі – Конвенція про права людини та біомедицину), що є чи не першим саме міжнародним договором, що об'єднує право людини на приватне життя та питання пов'язані з інформацією у сфері охорони здоров'я.

Конвенція встановлює тільки найбільш важливі принципи. Додаткові стандарти і більш докладне висвітлення питань повинно бути розглянуто в додаткових протоколах. Конвенція, у цілому, забезпечує загальну основу для захисту прав людини та людської гідності в областях біології та медицини, що постійно розвиваються [13, par. 7]. При цьому щодо розуміння та застосування терміну «приватне життя» неодноразово звертається увага

на його розуміння відповідно до Європейської конвенції про захист прав людини та основоположних свобод.

Глава III «Приватне життя та право на інформацію» складається із власне однієї статті 10:

1. Кожна особа має право на повагу до її приватного життя стосовно інформації про її здоров'я. 2. Кожна особа має право на ознайомлення із будь-якою зібраною про її здоров'я інформацією. Однак бажання осіб не отримувати такої інформації має також поважатися. 3. У виняткових випадках в інтересах пацієнта здійснення викладених у пункті 2 прав може обмежуватися законом.

Положення частини першої зазначеної статті, відзначаючи право на повагу до особистого життя стосовно інформації про здоров'я кожної особи, співвідноситься з положеннями статті 8 Європейської конвенції про захист прав людини та основоположних свобод, відповідно до якої *кожен має право на повагу до його приватного життя.*

Щодо права кожної особи на ознайомлення із будь-якою зібраною про її здоров'я інформацією, то В. Борисова-Жарова відзначає, що це положення поширюється на будь-яку інформацію медичного характеру, включаючи діагноз, прогноз чи будь-який факт, що відноситься до стану здоров'я [4, с. 59]. Однак це право іде пліч-о-пліч із «правом не знати» інформацію про стан здоров'я. Пацієнти можуть мати власні причини, щоб не бажати знати про ті чи інші аспекти стану свого здоров'я. Такі бажання повинні поважатися [13, par. 67].

Щодо обмеження права на інформацію про здоров'я, то відзначаємо, що Конвенція про права людини та біомедицину, на наш погляд, містить доволі розпливчасті та загальні положення. По-перше, це виняткові випадки. Однак, що є або може бути такими винятковими випадками? Наприклад, це може бути випадок, коли є ґрунтовні підстави вважати, що надання медичної інформації не тільки не принесе користі, але й заподіє пацієнту серйозної шкоди [14, п. 2.3]. У цьому прикладі простежується зв'язок із категорією «інтересу пацієнта». По-друге, головною умовою є «інтерес пацієнта». Можливий і такий випадок. Певна інформація про стан здоров'я людини може мати ключове значення для людини, навіть якщо така людина висловила бажання не знати таку інформацію про свій стан здоров'я. Наприклад, відомості про те, що людина має схильність до того чи іншого захворювання можуть бути єдиним способом для того, щоб ужити належних ефективних або попереджувальних заходів. У такому разі наявний конфлікт між обов'язком лікаря проінформувати пацієнта з його правом не знати таку інформацію про стан здоров'я. На наш погляд, лікар має повідомити пацієнта, оскільки це відповідатиме «інтересам пацієнта».

Конвенція про права людини та біомедицину відносить вирішення цього питання на національний рівень [13, par. 70]. Однак, розвиваючи цю ситуацію, зазначимо: у разі, коли людина хвора та її хвороба може становити загрозу для інших (наприклад, інфекційне захворювання), в інтересах

громадської безпеки, для захисту здоров'я населення чи з метою захисту прав і свобод інших людей розкриття такої інформації має пріоритет над правом особи на інформацію про стан здоров'я та правом не знати інформацію про стан здоров'я.

І, по-третє, це обмеження прав на інформацію про стан здоров'я має встановлюватися законом. Однак вважаємо за необхідне зазначити, що із урахуванням статті 4 Конвенції про права людини та біомедицину, такі обмеження прав на інформацію про стан здоров'я можуть встановлюватися й у професійних стандартах.

Вважається, що питання обмеження права на інформацію про стан здоров'я має вирішуватися у внутрішньому законодавстві з урахуванням соціальних та культурних особливостей. При цьому в деяких випадках національне законодавство може дозволяти лікарям приховувати частину інформації або розкривати її досить обережно (терапевтична необхідність). [13, par. 69]. Завданням національного законодавства є встановити справедливий баланс між конкуруючими інтересами у тих випадках, коли право однієї особи не бути поінформованим або зберегти медичну інформацію, що стосується неї, у таємниці вступає у суперечність із законним інтересом іншої особи чи групи осіб, зацікавлених в отриманні такої інформації.

Окрім положення пов'язані з інформацією про стан здоров'я в контексті права на повагу до особистого (приватного) життя знайшли своє відображення в документах м'якого права [15]. За загальнотеоретичним підходом до м'яких норм міжнародного права з-поміж іншого можна віднести резолюції, рекомендації та інші документи міжнародних органів та організацій.

Щодо права на повагу до особистого життя, то у Всесвітній декларації з біоетики та прав людини говориться як про недоторканність приватного життя, так і про конфіденційність. Слід дотримуватися недоторканності приватного життя відповідних осіб та конфіденційності особистої інформації. У максимально можливій мірі таку інформацію не слід використати або розголошувати, окрім як для цілей, для яких вона була зібрана або щодо якої надавалося згода, згідно із міжнародним правом, зокрема міжнародними нормами у сфері захисту прав людини [16, ст. 9]. Право на повагу до приватного життя гарантує контроль над особистою інформацією у багатьох способах. Воно обмежує доступ до персональної та медичної інформації та забезпечує невтручання у різні сфери приватного життя особи. Приватність не обмежується персональними даними, а йде далі, захищаючи ті чи інші аспекти приватного життя [17, par. 71].

Відповідно до Всесвітньої декларації про геном людини та права людини проголошується право кожної людини бути чи не бути інформованою про результати генетичного аналізу та його наслідки [18, п. С, ст. 5]. Подібне положення міститься й у статті 10 Міжнародної декларації щодо генетичних даних людини. Однак при цьому проводиться чітка межа між

двома видами інформації: інформацією, що дає змогу ідентифікувати особу; інформацією, яка не дає змогу ідентифікувати особу або отримати відомості персонального характеру.

Висновки. Виходячи з досліджених міжнародно-правових документів, хочемо зробити такі твердження. Погоджуємося із позицією про те, що визначити право на приватність, напевне, є найскладнішим [19, с. 10-11]. Сфери, що зазвичай включаються до приватного життя, змінюються, як і змінюється соціальне життя. У міжнародному праві встановлені лише універсальні положення щодо права на повагу до приватного життя. Віднайти положення щодо інформації про стан здоров'я можливо лише на рівні рекомендаційних документів міжнародних урядових та неурядових організацій. Міжнародно-правові засоби, насамперед положення жорстких норм міжнародного права, не в змозі адекватно реагувати на суспільні зміни. Реалізація та правозастосування норм міжнародного права щодо інформації про стан здоров'я здійснюється переважно в документах рекомендаційного характеру.

Фактично лише еволюційний характер практики ЄСПЛ дає підстави говорити про еволюцію розуміння приватного життя. Саме практика ЄСПЛ визначає інформацію про стан здоров'я як складову частину права на повагу до приватного життя.

Література:

1. Зубар І. Ефективність функціонування універсальних та регіональних міжнародно-правових механізмів захисту прав людини на сучасному етапі / І.В. Зубар, О.Б. Кучер // Юридичний науковий електронний журнал. – 2014. – № 4. – С. 242-247. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.lsej.org.ua/4_2014/65.pdf.
2. General Comment No. 14 (2000) The right to the highest attainable standard of health (article 12 of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights): adopted at Committee on Economic, Social and Cultural Rights at 22 session, 25 April – 12 May 2000, Geneva [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G00/439/34/PDF/G0043934.pdf>.
3. Тобес Б. Право на здоров'я: теорія і практика / Б. Тобес – М. : Устойчивый мир, 2001. – 370 с.
4. Борисова-Жарова В. Международно-правовые основы обеспечения права человека на здоровье / Борисова-Жарова В. – М. : Дипломатическая академия Министерства иностранных дел Российской Федерации, 2008. – 176 с.
5. Views Communication No. 726/1996: Human rights committee, Seventy-sixth session, 14 October – 1 November 2002 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://juris.ohchr.org/Search/Details/1018>.
6. Конвенція ООН про права дитини від 20 листопада 1989 року: ООН // Зібрання чинних міжнародних договорів України. – 1990. – № 1. – Ст. 205.
7. Резнік Г. Поняття та особливості здійснення права дитини на особисте життя / Г. Резнік // Юридична Україна. – 2013. – № 3. – С. 68-71.
8. Gomez-Arostegui T. Defining private life under the European convention on human rights by referring to reasonable expectations // California Western International

- Law Journal. – 2005. – Т. 35. – № 2. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=669401.
9. I. v. Finland: Judgement ECHR, application no. 20511/03. // Strasbourg, 17 July 2008 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-87510>.
 10. K.H. and Others v. Slovakia: Judgement ECHR, application no. 32881/04. // Strasbourg, 28 April 2009 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-92418>.
 11. Z v. Finland: Judgement ECHR, application no. 22009/93. // Strasbourg, 25 February 1997 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-58033>.
 12. L.L. v. France: Judgement ECHR, application no. 7508/02. // Strasbourg, 10 October 2006. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-77356>.
 13. Explanatory Report to Convention for the Protection of Human Rights and Dignity of the Human Being with regard to the Application of Biology and Medicine: Convention on Human Rights and Biomedicine [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://conventions.coe.int/Treaty/EN/Reports/Html/164.htm>.
 14. Declaration on the promotion of patients' rights in Europe: WHO, 28-30 march 1994, Amsterdam. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.who.int/genomics/public/eu_declaration1994.pdf.
 15. Демченко І.С. М'яке право у регламентації прав людини у сфері охорони здоров'я / І.С. Демченко // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2014. – №1. – С.152-157.
 16. Universal Declaration on Bioethics and Human Rights: adopted by UNESCO's General Conference on 19 October 2005 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.unesco.org/new/en/social-and-human-sciences/themes/bioethics/bioethics-and-human-rights/>.
 17. Explanatory memorandum on the elaboration of the preliminary draft declaration on universal norms on bioethics: First Intergovernmental Meeting of Experts Aimed at Finalizing a Draft Declaration on Universal Norms on Bioethics; UNESCO Headquarters, 4-6 April 2005. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://unesdoc.unesco.org/images/0013/001390/139024e.pdf>.
 18. Universal Declaration on the Human Genome and Human Rights: UNESCO's 29th General Conference on 11 November 1997. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.unesco.org/new/en/social-and-human-sciences/themes/bioethics/human-genome-and-human-rights>.
 19. Право на приватність: *conditio sine qua non* / Харківська правозахисна група – Харків : Фоліо, 2003. – 216 с.

Демченко І. С. Інформація о состоянии здоровья в контексте права на уважение к частной жизни: международно-правовой аспект

Аннотация. В данной статье исследуется категория информации о состоянии здоровья с позиции права на уважение частной жизни. Рассматриваются положения международных договоров универсального и регионального характера, практика Европейского суда по правам человека. Автор приводит взаимосвязи между исследуемыми категориями.

Ключевые слова: права человека, информация о состоянии здоровья, частная жизнь, конфиденциальность, Европейский суд по правам человека

Demchenko I. Health information in a context of right to private life: international-legal approach

Summary. This article explores the category of health information from the perspective of the right to respect for private life. Only universal provision on the right to respect for private life is established at international law. Provisions, such like, human right to access medical information about their health are part of everyone's right to access the personal information which it relates, access to information – is a component of the right to health, could be found only at recommendatory documents by different international governmental and non-governmental organizations. Based on the provisions of the universal international legal instruments, it is not possible to assert that rights related to health information includes into the right to respect for private life. It should be outlines such relationship between health information and right to respect for private right: the right of access to information on the health and / or information concerning health issues; the right to protection of health information with the confidentiality mechanisms. Detailed regulation of these aspects is carried out through soft law. Only the practice of ECHR and it's evolutionary nature constitutes correlation between health information and right to private life. Based on ECHR practice health information could be defined as part of the right to respect for private life

Key words: human rights, health information, private life, confidentiality, European Court of Human Rights.